

Străinul

Vasile Alecsandri

Dă-ți, Domnico, rochița
De-mi deschide temnița.
Dă și carul cu doi boi
De mă scapă de nevoi.
Și vin', soro, să mă vezi
Cum îmi frâng trupu-n obezi,
Să tot plângi și să nu crezi!"
Frunză verde de granate,
Căci m-aș duce-n ceea parte
Să mai văd pe bietul frate!
Da-s o biată fată mare
Și la lume n-am crezare,
Ci am numai ochi de plâns
Ș-un suflet de dor aprins.
Frunză verde rozmarin,
Rău e de voinic străin!
Numai luna că-l iubește
Și soarele-l încălzește.
Trece-n jos, se duce-n sus,
Nimeni nu-i dă un răspuns,
Nici îi zice: „Bun ajuns!”
Suie-n deal, coboară-n vale,
Nici o mândră nu-i stă-n cale.
Trece sate-n curmeziș,
Și dumbrăvile-n lungiș,
Vede-o mândră fetișoară
Ca un pui de căprioară.
El îi zice: „Dragă, stă.”
Ea în lături tot se dă.
El îi zice: „Vină-ncoace,”
Ea-i răspunde: „N-am ce face.”